

(Lovforslag nr. L 40. Fremsat 3/3 77. Første behandling 8/3 77. Betænkning 10/3 77. Anden behandling 15/3 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges med 131 stemmer mod 15.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om indenrigsministerens redegørelse af 9. marts 1977 om alkoholproblemer.
(Redegørelse nr. II. Redegørelsen givet 9/3 77).

Inge Fischer Møller (S):

Under tidligere debatter her i folketinget om misbrug er det blevet stillet i udsigt, at vi på et senere tidspunkt skulle have en bred debat om alkoholproblematikken. Jeg vil godt understrege, at jeg ikke synes, det er nogen god idé med denne debat. Det er ikke, fordi jeg ikke mener, at et overforbrug af alkohol kan være skadeligt, men umiddelbart kan man nok være betænkelig ved, at folketinget i dag debatterer alkoholpolitik, uanset om man betragter alkoholisme eller alkoholmisbrug som en sygdom eller man har den holdning, at alkoholmisbrug er et symptom på dybereliggende forhold af social eller personlighedsmæssig art.

Hvis vi tilslutter os den tanke, at alkoholmisbrug er en sygdom, må man nok erkende, at det er ret sjældent, at folketinget ønsker en enkelt sygdom sat til debat, medmindre der foreligger helt ekstraordinære grunde hertil. Jeg mener, at vi nok skal tage os lidt sammen. Vi må sikre, at folketinget ikke bliver et forum, hvor vi har debatter, der giver anledning til frygt og usikkerhed i befolkningen. I denne forbindelse vil jeg godt understrege, at ingen jo er forhindret i at få en dyberegående diskussion af forskellige problemer under udvalgsarbejdet. I øjeblikket, synes jeg, er der langt vigtigere ting at diskutere end det, der her er på dagsordenen, f. eks. konstruktive løsninger af

arbejdsløshedsproblemet. Men for nogle er det måske lettere at tage de ting op, der umiddelbart kan virke anstødelige, end at gøre noget ved det egentlig grundlæggende.

Debatten har som nævnt været ønsket, og den er forberedt af indenrigsminister Egon Jensen. Vi har fået en udmærket redegørelse, som jeg gerne vil benytte lejligheden til at takke indenrigsministeren og hans medarbejdere for. Når det nu skulle være, kunne vi ikke ønske os et bedre udgangspunkt. Redegørelsen er afbalanceret og nøgtern. Efter min opfattelse mangler den nogle enkelte ting, men dem vil jeg vende tilbage til.

Der skal ikke herske tvivl om, at der påhviler det offentlige en stor forpligtelse til i videst muligt omfang at formindske de problemer, der er forbundet med misbrug af alkohol. Efter min opfattelse bør man ikke iværksætte restriktioner o. lign., men man bør i stedet for sætte ind på at sikre, at flest muligt i vores land har det godt, så de ikke ufrivilligt bliver kastet ud i misbruget.

Jeg vil godt understrege, at alkohol ikke skal være det centrale i et menneskes tilværelse, men jeg synes, det er vigtigt, at vi giver alle de oplevelsesmuligheder, der skaber en rig tilværelse, og gør vi det, vil brugen af alkohol og nydelsesmidler blive noget sekundært.

Under de tidligere debatter, der har været i folketinget om misbrug, har nogle peget på forbudsvejen. Jeg er ikke enig. En skærpelse af forbuddet vil kun gøre det hele mere vanskeligt. Stadslægen i København, dr. med. H. E. Knipschildt, fremhæver i Ny Politik i december måned i en artikel, at det ikke hjælper at indføre alkoholrestriktioner. Alene det, at vi har betegnelsen alkoholpolitik, kan let medføre en uheldig fastlåsning af tankegangen med det resultat, at man stirrer sig blind på stoffet alkohol uden tanke på, at det er et meget indviklet samspil mellem kulturelle, sociale, familiære og individuelle forhold, der udgør baggrundsfaktorerne for alkoholmisbrug. Samtidig fremkalder ordet alkoholpolitik hos mig en forestilling i retning af forbud, restriktioner og andre ubehageligheder. Jeg er enig med indenrigsministeren i, at hvis et produkt bliver belagt med restriktioner, vil produktet få karakter af forbuden frugt, og forbuden frugt smager som bekendt bedst.

Det hele starter med en offentlig opskræmthet, der igen resulterer i mere eller mindre strenge forbud eller kontrolforanstaltninger.